

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa
Christus

Magazyn Poranek

Marzec 2026

Spis treści

ARTYKUŁ TEMATYCZNY	2
ZBAWIENI PRZEZ KREW	2
BADANIE BIBLI	16
DWA WIELKIE PRZYKAZANIA	16
ĆWICZENIE SIĘ W POBOŻNOŚCI	19
DAWANIE INNYM	22
JEDNI W CHRYSTUSIE JEZUSIE	25
OCZEKIWANIE NA KRÓLESTWO BOŻE	28
ŻYCIE CHRZEŚCJAŃSKIE I DOKTRYNA	31
NAGRODA ZA SŁUŻBĘ	31

Śledźcie to w swojej Biblii!

Zbawieni przez krew

***„Wezmą trochę krwi i pokropią nią odrzwia i nadproża domów, w których będą spożywać baranka [paschalnego]”.
Księga Wyjścia 12:7***

Wraz z nadejściem wiosennych miesięcy marca i kwietnia chrześcijanie z całego świata zgromadzą się, aby w szczególny sposób upamiętnić śmierć i zmartwychstanie naszego Pana Jezusa Chrystusa. Mniej więcej w tym samym czasie Żydzi również zgromadzą się, aby świętować Paschę.

Każda z tych grup korzysta ze swoich kalendarzy i długoletnich tradycji, aby ustalić dokładny czas obchodów tych świąt religijnych. Czasami wydarzenia te mogą być oddalone od siebie o kilka dni, a czasami o kilka tygodni. Według zapisów biblijnych, baranek paschalny Izraela był zabijany 14 dnia miesiąca Abib, później nazwanego Nisan. (Księga Powtórzonego Prawa 16:1; Księga Nehemiasza 2:1). Odpowiada to naszym miesiącom marcu lub kwietniu, w zależności od roku.

Chociaż zarówno chrześcijanie, jak i żydzi obchodzą te ważne wydarzenia o tej porze roku, niewielu dostrzega prawdziwe znaczenie śmierci i zmartwychstania Jezusa, który umarł jako Zbawiciel grzesznej ludzkości. Niewielu dostrzega również pełne znaczenie żydowskiej Paschy. Apostoł Piotr wyjaśnił, że większość ludzi jest ślepa na głębokie sprawy Boże. „Swoją boską mocą Bóg dał nam wszystko, czego potrzebujemy do życia pobożnego.

Otrzymaliśmy to wszystko, poznając Go , który powołał nas do siebie swoją cudowną chwałą i doskonałością. ... Ale ci, którzy nie rozwijają się w ten sposób, są krótkowzroczni lub ślepi, zapominając, że zostali oczyszczeni ze swoich dawnych grzechów”. 2 Piotra 1:3,9

Boże instrukcje

W czasie, gdy zapisywano ten fragment Pisma Świętego, naród izraelski był uwięziony w Egipcie. Kiedy nadszedł odpowiedni czas, Bóg polecił Izraelitom posmarować krwią zabitego baranka paschalnego „odrzwia i nadproża domów”. Zostali również poinstruowani, aby upiec baranka i zjeść go z praśnym chlebem i gorzkimi ziołami (Księga Wyjścia 12:8). Kontekst tego tekstu zawiera również inne ważne szczegóły i perspektywy związane ze specjalnymi instrukcjami Boga dla Izraelitów.

Czytamy: „Pan dał Mojżeszowi i Aaronowi następujące instrukcje: Odtąd ten miesiąc będzie dla was pierwszym miesiącem roku. Ogłoście całej społeczności Izraela, że dziesiątego dnia tego miesiąca każda rodzina musi wybrać baranka lub kozła na ofiarę, po jednym zwierzęciu na każde gospodarstwo domowe. Jeśli rodzina jest zbyt mała, aby zjeść całe zwierzę, niech podzieli się nim z inną rodziną z sąsiedztwa. Podzielcie zwierzęta według wielkości każdej rodziny i tego, ile mogą zjeść. Wybrane zwierzę musi być rocznym samcem, owcą lub kozłem, bez wad. Opiekujcie się tym wybranym zwierzęciem aż do wieczora czternastego dnia tego pierwszego miesiąca. Następnie cała społeczność Izraela musi zabić swoje jagnię lub kozę o zmierzchu”. Księga Wyjścia 12:1-6

Zabite jagnię

Te wyraźne wskazówki zawierają wiele znaczącej symboliki. Na przykład odniesienie do „ziemi egipskiej” wskazuje na obecne panowanie szatana nad ziemią i jej mieszkańcami. Bóg tego świata [szatan] zaślepił umysły niewierzących, aby nie widzieli światła ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga. 2 List do Koryntian 4:4

„Początek miesiący” stanowi podstawę do obliczenia dokładnego dnia, w którym należało obchodzić Paschę. Księżyc w nowiu najbliższy równonocy wiosennej oznaczał początek pierwszego miesiąca żydowskiego, Abib. Baranek ofiarny miał być wybrany „dziesiątego dnia” pierwszego miesiąca. Wskazywało to na przyszłe przybycie Jezusa do Jerozolimy jako „Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata” i wypełnienie proroctwa Zachariasza (Mt 21:1-9; J 1:29; Za 9:9). Zgodnie z opisem zawartym w 12 rozdziale Księgi Wyjścia baranek miał być rocznym samcem bez skazy. Ilustrowało to doskonałość Jezusa jako przyszłego bez skazy „Baranka Bożego” (1 Piotra 1:19). Baranek paschalny był następnie zabijany „czternastego dnia tego samego miesiąca” i spożywany tej samej nocy. Święto Paschy, zwane również „świętem praśników”, rozpoczynało się następnego dnia i trwało siedem dni. Księga Wyjścia 12:15-17

Pierworodni – pod krwią

W dalszej części tych wskazówek czytamy: „Tej nocy przejdę przez ziemię egipską i zabiję wszystkich pierworodnych w ziemi egipskiej, zarówno ludzi, jak i bestie, i wymierzę karę

wszystkim bogom egipskim. Ja jestem Pan. Krew ta będzie dla was znakiem , na domach, w których przebywacie, a gdy ujrzę tę krew, ominę was i nie spadnie na was plaga, która was zniszczy, gdy uderzę w ziemię egipską. Ten dzień będzie dla was dniem pamiętnym i będziecie go obchodzić jako święto Pańskie przez wszystkie pokolenia; będziecie obchodzić to święto jako ustawę na wieki". Księga Wyjścia 12:12-14

W tych fragmentach Pisma Świętego jest mowa o przejściu przez ziemię egipską „w nocy”. Symbolizuje to ciemną noc grzechu i śmierci, przez którą lud Boży przechodzi od czasu pięćdziesiątnicy (Kol 1:13; 1 P 2:9). „Pierworodni” symbolizują „Kościół pierwородnych, zapisanych w niebie”. Znajdują się oni pod krwią baranka i dążą do udziału w niebiańskiej fazie królestwa Chrystusa. List do Hebrajczyków 12:23

Pierworodni Izraela zostali później zamienieni na całe plemię Lewiego, które zostało uznane za należące do Boga. „I rzekł Pan do Mojżesza: Oto wybrałem Lewitów spośród Izraelitów, aby zastępowali wszystkich pierwородnych synów ludu Izraela. Lewici należą do mnie, ponieważ wszyscy pierwородni mężczyźni są moją własnością. W dniu, w którym zabiłem wszystkich pierwородnych synów Egipcjan, oddzieliłem dla siebie wszystkich pierwородnych w Izraelu, zarówno ludzi, jak i zwierzęta. Oni są moją własnością; Ja jestem Pan". Liczb 3:11-13

Pamięć lub upamiętnienie

Krew symbolizuje życie, a kiedy zabito baranka paschalnego, symbolizowało to ofiarowane życie

(Księga Kapłańska 17:11). Krew ofiarnego baranka została następnie wykorzystana zgodnie z boską wolą, aby symbolizować cenną krew naszego Pana Jezusa, która wiele wieków później została przelana w imieniu grzesznej rodziny ludzkiej (). Krew ofiary naszego Pana jest jedynym środkiem, dzięki któremu możemy zostać zbawieni od wyroku śmierci, który został wydany na Adama i Ewę z powodu ich nieposłuszeństwa wobec prawa Bożego. 1 Piotra 1:18,19; Objawienie 1:5

Bóg polecił ludowi Izraela, aby pamiętał o konkretnym czasie tego wydarzenia i obchodził je co roku jako pamiątkę. Powiedział: „Ten dzień będzie dla was pamiątką” (Księga Wyjścia 12:14). Służy to zilustrowaniu większej pamiątki, którą ustanowił Jezus, gdy wraz ze swoimi uczniami zebrał się w górnej izbie. Wtedy poprosił ich, aby spożyli chleb, który według niego symbolizował jego ciało, oraz kielich, który symbolizował jego ofiarną krew. Następnie powiedział do nich: „Czyńcie to na moją pamiątkę” (1 Koryntian 11:23-26). Kilka godzin później umarł za grzechy świata.

Cytując relację Łukasza, czytamy: „[Jezus] wziął chleb, odmówił dziękczynienie, połamał go i podał [swoim uczniom], mówiąc: To jest moje ciało, które za was będzie wydane; to czyńcie na moją pamiątkę. Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich jest nowym przymierzem w mojej krwi, która za was będzie wylana”. Łk 22:19-20

Plagi

Kiedy zegar Boży wybił wyznaczony czas, nadeszła pora wyzwolenia Izraelitów z niewoli egipskiej. Nadeszło długo oczekiwane wyzwolenie. Jednak

faraon i jego nadzorcy nie byli skłonni ich uwolnić. Odmówili pozwolenia Izraelitom na wyjście do ziemi obiecanej, Kanaanu. Pan zesłał na lud Egiptu jedną po drugiej różne plagi, ale dał im ulgę, gdy faraon błagał o litość i złożył obietnice, których nie miał zamiaru dotrzymać. Zobacz Księga Wyjścia, rozdziały 7-10.

W końcu sługa Boży, Mojżesz, ogłosił dziesiątą i ostatnią plagę. Wielka klęska spadnie na pierworodnych w każdej rodzinie egipskiej i wszyscy umrą w ciągu jednej nocy. W domach najbiedniejszych chłopów, jak również w pałacu faraona, w całym Egipcie zapanuje wielka żałoba i z radością pozwolą odejść Izraelitom. Księga Wyjścia 11:1-8

Zgodnie z zapowiedzią Mojżesza „O północy Pan zabił wszystkich pierworodnych synów w ziemi egipskiej, od pierworodnego syna faraona, który zasiadał na tronie, aż do pierworodnego syna więźnia w lochu. Zabito nawet pierworodne zwierzęta gospodarskie. Faraon i wszyscy jego urzędnicy oraz cały lud egipski obudzili się w nocy, a po całej ziemi egipskiej rozległo się głośnie lamentowanie. Nie było ani jednego domu, w którym ktoś by nie umarł. Faraon posłał po Mojżesza i Aarona w nocy. Wyjdźcie! rozkazał. Opuśćcie mój lud – i zabierzcie ze sobą resztę Izraelitów! Idźcie i oddajcie cześć Panu, jak prosiliście. Zabierzcie swoje stada, jak powiedzieliście, i odejdźcie. Idźcie, ale błogosławcie mnie, gdy będziecie odchodzić. Wszyscy Egipcjanie namawiali lud Izraela, aby jak najszybciej opuścił kraj, ponieważ myśleli: „Wszyscy zginiemy!”. Księga Wyjścia 12:29-33

Przygotowani do podróży

W rozdziałach 7-10 Księgi Wyjścia zaznaczono, że pierwsze trzy plagi dotknęły wszystkich mieszkańców ziemi egipskiej, w tym okręg, w którym mieszkali Izraelici. Jednak kolejne sześć plag dotknęło tylko okręgi zamieszkane przez Egipcjan. Dziesiąta i ostatnia plaga została ogłoszona jako wspólna dla całej ziemi egipskiej, w tym dla części przydzielonej Izraelitom, którzy byli pod krwią.

Dzieci Izraela otrzymały polecenie, aby okazać swoją wiarę i posłuszeństwo woli Boga, przygotowując baranka ofiarnego, którego krew miała zostać pokropiona na odrzwiach i nadprożach ich domów, a jego mięso zjedzone tej samej nocy wraz z gorzkimi ziołami i praśnym chlebem. Mieli pełną wiarę, że dzięki krwi baranka na odrzwiach i nadprożach ich domów, pozostając „pod krwią”, nie będą mieli udziału w nieszczęściu, gdy Bóg uderzy śmiercią pierworodnych Egiptu. Ci, którzy jedli baranka, czekali z kijami w rękach i przepasani na podróż, oczekując, że Bóg sprawi, iż Egipcjanie będą skłonni ich wypuścić. Księga Wyjścia 12:7-13

Cechy Prawa

Izraelici otrzymali polecenie, aby co roku pamiętać i obchodzić święto Paschy, które zostało im dane przez Boga za pośrednictwem Mojżesza. Było to jedno z ich największych narodowych świąt i nadal jest obchodzone przez Żydów na całym świecie jako wyraz szacunku dla znaczenia tego starożytnego zwyczaju.

Wiele cech Prawa Mojżeszowego zostało zaprojektowanych przez Boga, aby zapowiadać różne błogosławieństwa, które zostaną wylane na

wszystkie rodziny ziemi w odpowiednim czasie i we właściwej kolejności. W przypadku obchodów Paschy śmierć baranka zapowiadała śmierć Jezusa jako doskonałego człowieka. Pokropienie krwią baranka symbolizowało przypisanie zasług ofiary Jezusa za okup za klasę pominiętą w tej nocy grzechu i śmierci. Podobnie jak w przypadku Izraelitów, to właśnie ta klasa „pierworodnych” jako pierwsza skorzystała z przelanej krwi baranka. (1 Jana 1:7; Efezjan 1:3-7). Błogosławieni są ci, których oczy wiary widzą, że Jezus był rzeczywiście Barankiem Bożym. Dzięki krwi Jezusa możliwe stało się unieważnienie grzechu Adama poprzez zapłacenie kary Adama, kary, w wyniku której cały świat utracił łaskę Boga i podlegał boskiemu wyrokowi śmierci.

Aby zniesiono tę klątwę śmierci i towarzyszące jej cierpienia i ból, konieczne było zaspokojenie sprawiedliwości. Jak głosi Pismo Święte: „Tak więc, jak przez przestępstwo jednego [Adama] wszyscy ludzie zostali skazani na potępienie, tak też przez sprawiedliwość jednego [Jezusa] wszyscy ludzie otrzymali darmowy dar usprawiedliwienia życia”. Rzymian 5:18

Pierwsze owoce

Poruszony duchem świętym Bożym, Jan Objawiciel napisał: „I spojrzałem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a wraz z Nim sto czterdzieści cztery tysiące, mające imię Jego i imię Ojca Jego wypisane na czołach swoich. I usłyszałem głos z nieba, jak szum wielkich wód i jak głos gromu, a głos, który usłyszałem, był jak dźwięk harfistów grających na harfach. I śpiewali nową pieśń przed tronem i przed czterema żywymi stworzeniami i starszymi, i nikt nie

mógł się nauczyć tej pieśni, tylko stu czterdzieści cztery tysiące, którzy zostali wykupieni z ziemi. Są to ci, którzy nie splamili się z kobietami, ponieważ zachowali swoją czystość. Są to ci, którzy podążają za Barankiem, gdziekolwiek idzie. Zostali oni wykupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i Baranka. Objawienie 14:1-4

Te natchnione słowa Boga wskazują na uwielbionego Chrystusa, głowę i ciało, jako „pierwsze owoce dla Boga i Baranka”. Oznacza to, że w ostatecznym planie i celu naszego kochającego Ojca Niebieskiego będą również „późniejsze owoce”. Tak właśnie jest. Bożym zamiarem było zbawienie wszystkich dzieci Izraela, a nie tylko pierworodnych. Jako naród reprezentowali oni całą rodzinę ludzką, która otrzyma szansę na osiągnięcie harmonii z Bogiem i zostanie obdarzona życiem wiecznym w przyszłej ziemi obiecanej – odnowionej, doskonałej ziemi.

W ten sposób cały naród izraelski został w cudowny sposób wybawiony przez Pana za pośrednictwem Mojżesza. Poprowadził ich on ścieżką przez Morze Czerwone, które zostało specjalnie przygotowane dla nich przez boską moc kontrolującą wiatry i pływy (Księga Wyjścia 14:21-30). Żaden Izraelita nie został w tyle. To cudowne wydarzenie ilustruje ostateczne wybawienie całego świata spod władzy szatana. Wszyscy otrzymają możliwość dostosowania się do sprawiedliwych praw, które zostaną ustanowione pod rządami Chrystusa w przyszłym królestwie na ziemi. Naprawdę możemy powtórzyć słowa, które napisał apostoł Paweł, mówiąc, że Chrystus Jezus „dał samego siebie jako okup za wszystkich, aby to

zostało potwierdzone w odpowiednim czasie” (1 Tymoteusza 2:6).

Dwa spełnienia

Ocalenie przed śmiercią zależało od tego, czy pierwotni synowie Izraela pozostaną pod krwią baranka, gdy anioł śmierci minie ich domy. Byli oni jedynymi, którzy znaleźli się pod krwią i podlegali śmierci. Wszyscy zostali ocaleni tej nocy, jak pokazuje obraz Paschy. W ten sposób pierwotni synowie Izraela byli bezpośrednimi beneficjentami pokropienia krwią baranka.

W obecnym wieku chrześcijańskim naśladowcy Jezusa również znajdują się pod krwią. Przyjęli oni zasługi krwi Jezusa i znajdują się pod jej ochroną (1 Jana 1:7). Zostali powołani przed światem. Ich oczy zrozumienia zostały otwarte, aby uświadomili sobie swój stan grzechu i niewoli oraz potrzebę wybawienia. (Efezjan 1:18). Odpowiedzieli na cudowną łaskę Boga i oddali Mu swoje życie w pełnym poświęceniu. (Rzymian 12:1). Dzięki wierze w przelaną krew „Baranka Bożego” mają społeczność z „Ojcem i z Jego Synem, Jezusem Chrystusem”. 1 Jana 1:3

Apostoł Paweł wyjaśnia, że poświęcenie się w obecnym wieku oznacza chrzest w śmierć Jezusa. „Czy nie wiecie, że wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Jezusa Chrystusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zostaliśmy razem z Nim pogrzebani, abyśmy, tak jak Chrystus został wskrzeszony z martwych przez chwałę Ojca, tak i my mogliśmy żyć nowym życiem. Jeśli bowiem zostaliśmy z Nim zjednoczeni w podobieństwie Jego śmierci, to będziemy też w

podobieństwie Jego zmartwychstania”. List do Rzymian 6:3-5

Niezwykle ważne jest, aby ci, którzy oddali swoje życie Bogu, nadal trwali pod cennym krwią pokropienia. Wyjście z tego stanu łaski oznaczałoby lekceważenie miłosierdzia naszego kochającego Ojca Niebieskiego. Oznaczałoby to, że nie doceniają oni Jego dobroci ani swojego udziału w zbawczej mocy krwi Jezusa. „Jeśli bowiem zgrzeszymy dobrowolnie po otrzymaniu wiedzy o prawdzie, nie pozostaje już żadna ofiara za grzechy”. List do Hebrajczyków 10:26

Wyzwolenie całego świata

Członkowie „kościół pierworodnych” otrzymali zasługi krwi Jezusa przed całym światem. Chrystus wszedł „do samego nieba, aby teraz pojawić się przed obliczem Boga za nas” (List do Hebrajczyków 9:24). Kiedy kościół będzie kompletny, zasługi lub wartość krwi naszego Zbawiciela staną się dostępne dla całej rodziny ludzkiej. Jezus powiedział: „Ja jestem dobrym pasterzem i znam moje owce, a moje owce znają mnie. Jak Ojciec zna mnie, tak i ja znam Ojca, i oddaję życie moje za owce. Mam też inne owce, które nie są z tej owczarni; i te muszę przyprowadzić, i będą słuchały mojego głosu, i będzie jedna owczarnia i jeden pasterz”. Jana 10:14-16

Drugą wielką korzyścią, jaka miała miejsce w ziemi egipskiej, było wyzwolenie całego narodu izraelskiego, kiedy Mojżesz przeprowadził go przez Morze Czerwone. To niezwykle wydarzenie symbolizuje ostateczne wyzwolenie całej ludzkości z niewoli grzechu i śmierci. Obiecane

błogosławieństwa będą dostępne dla świata pod rządami królestwa Chrystusa i na warunkach Nowego Przymierza. (Jeremiasz 31:31-34). W tym czasie wszyscy, którzy pragną podążać za sprawiedliwością i być posłuszni większemu Mojżeszowi – naszemu Panu Jezusowi – otrzymają prawa do życia, które utracili z powodu grzechu Adama. Powtórzonego Prawa 18:15-19; Dzieje Apostolskie 3:20-25

Długa noc grzechu i śmierci minie, a nadejdzie chwalebny poranek wyzwolenia. (Psalm 30:5). Chrystus, głowa i ciało, poprowadzi i wyzwoli cały Izrael, cały lud Boży. W tym czasie wszyscy będą wiedzieć i z radością czcić, szanować i być posłuszni woli Bożej. Dzieje Apostolskie 15:16,17; List do Rzymian 11:26-36

Chrystus, nasza Pascha

Kiedy apostoł Paweł pisał do braci w Koryncie, powiedział im: „Oczyśćcie się ze starego zakwasu, abyście stali się nowym ciastem, tak jak naprawdę jesteście przaśni. Chrystus bowiem, nasza Pascha, został ofiarowany. Świętujmy więc nie ze starym zakwasem, zakwasem złościwości i niegodziwości, ale z przaśnym chlebem szczerości i prawdy”. 1 Koryntian 5:7,8

W tym fragmencie Pisma Świętego apostoł zwracał się do „kościół pierwotnych”, których imiona są zapisane w niebie (List do Hebrajczyków 12:23). Napominał ich, aby oczyścili się ze wszystkich grzechów i nieprawości, symbolizowanych przez kwas złościwości i niegodziwości. Zamiast tego mieli dążyć do sprawiedliwości i prawdy, co ilustruje spożywanie przaśnego chleba.

Jedząc symboliczną barankę, przywłaszczamy sobie zasługi Chrystusa. „Przyobleczamy się” również w Chrystusa w miarę naszych możliwości, dzięki czemu zostajemy przemienieni na Jego chwalebny obraz i charakter (Rz 12:2; 13:14; Ga 3:27). Karmimy się Nim, tak jak Żydzi karmili się barankiem paschalnym. Gorzkie zioła, które pobudzały i zaostrzały apetyt Izraelitów, były ilustracją naszych gorzkich doświadczeń i prób. Są one nam dane, aby pomóc nam odzwyczaić się od przywiązania do rzeczy ziemskich i zwiększyć nasz apetyt na baranka i przaśny chleb Prawdy.

Na tym świecie nie mamy „trwałego miasta”. Zamiast tego, jako obcy i podróżnicy, idziemy z łaską w rękę i przygotowani do podróży do niebiańskiej Kanaanu (Hbr 13:14; 1 P 2:11). Wszystkie chwalebne błogosławieństwa, które nasz kochający Ojciec Niebieski zarezerwował dla kościoła pierwotnych, zostaną dane tym, którzy wiernie przyjęli „Baranka Bożego” i zasługi Jego zbawczej krwi. Efezjan 1:3-7

Świętujemy

Wkrótce wielu ponownie zgromadzi się, aby obchodzić pamiątkę śmierci Jezusa jako wielkiego baranka paschalnego. Obchodząc święto ponownie w tym roku, radujmy się drogocenną krwią Jezusa, która została przelana za nas i która zostanie w odpowiednim czasie świadczona światu. „Niech Bóg pokoju, który wskrzesił z martwych naszego Pana Jezusa, wielkiego pasterza owiec, przez krew wiecznego przymierza, uczyni was doskonałymi we wszelkim dobrym uczynku, abyście pełnili Jego wolę, dokonując w was tego, co jest miłe w Jego oczach, przez Jezusa Chrystusa, któremu niech

będzie chwała na wieki wieków. Amen”. List do Hebrajczyków 13:20,21

Dwa wielkie przykazania

***Werset kluczowy: „Przyszedł jeden z uczonych w Piśmie, który słyszał ich rozmowę i widząc, że dobrze im odpowiedział, zapytał Go: Które przykazanie jest pierwsze ze wszystkich?”.
Ewangelia Marka 12:28***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ewangelia Marka 12:28-34***

Przed dzisiejszą lekcją Jezus został skonfrontowany w świątyni przez arcykapłanów i starszych, którzy pytali go, na jakiej podstawie głosi naukę (Ewangelia Marka 11:27-28). W odpowiedzi Jezus opowiedział im przypowieść o niegodziwych rolnikach, którzy zabili syna właściciela ziemi. Poprzez tę przypowieść Jezus jasno wskazał żydowskich przywódców religijnych jako tych, którzy zabijają Syna Bożego, aby zachować swoją władzę i autorytet nad ludem. Jezus odpowiedział, jak zapisano w relacji Mateusza: „Królestwo Boże zostanie wam odebrane i dane narodowi, który przyniesie jego owoce”. Mateusz 21:43

Rozgniewani tym faryzeusze i inni przywódcy żydowscy próbowali zastawić na Jezusa pułapkę, zadając mu różne pytania. Faryzeusze zapytali, czy należy płacić cesarzowi daninę, na co Mistrz odpowiedział: „Oddajcie cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga” (Mk 12:13-17). Saduceusze zapytali następnie Jezusa, który z siedmiu braci, którzy poślubili tę samą kobietę,

będzie jej mężem w jego królestwie. Ponieważ nie wierzyli w zmartwychwstanie, Jezus odpowiedział: „Waszym błędem jest to, że nie znacie Pisma i nie znacie mocy Bożej” (Ewangelia Marka 12:24).

Pod wrażeniem odpowiedzi Jezusa „uczony w Piśmie” zadał pytanie zapisane w naszym wersecie kluczowym, być może w całkowitej szczerości. „Jezus odpowiedział: Najważniejsze przykazanie jest takie: Słuchaj, Izraelu! Pan, nasz Bóg, jest jedynym Panem. I musisz kochać Pana, swojego Boga, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją siłą. (Marka 12:29,30). Jakże cudownie wyczerpujące jest to stwierdzenie Jezusa, zaczerpnięte bezpośrednio z Księgi Powtórzonego Prawa 6:4,5.

Jezus wykroczył poza pytanie uczonego w Piśmie, oświadczając, że drugie przykazanie jest związane z pierwszym, a mianowicie: „Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mk 12:31). (Mk 12:31). Tutaj ponownie Jezus zacytował Stary Testament (Księga Kapłańska 19:18). Jak wiele zostało powiedziane w tak niewielu słowach. Biblia objawia Boga miłosiernego, współczującego i kochającego, co przejawia się w Jego trosce o dobro Jego stworzeń. Słowo Boże napomina również Jego stworzenia, aby odwzajemniały tę miłość, przedstawiając wysokie standardy postępowania zarówno wobec naszego Stwórcy, jak i naszych bliźnich.

To prawo Boże nie zostało jeszcze w pełni zrozumiane. Ograniczone podejście do tego standardu można znaleźć w pismach Konfucjusza, który twierdził, że nie należy robić innym tego, czego nie chcielibyśmy, aby inni robili nam. Jakże jednak

kontrastuje to z Pismem Świętym! Jedno jest jedynie stwierdzeniem negatywnym, drugie natomiast jest pozytywne: „Kochaj bliźniego swego jak siebie samego”.

Rzeczywiście, wiele aspektów prawa Bożego sprawia, że jest ono boskie. Jakże piękny byłby świat, gdyby ludzie byli w stanie i chcieli żyć zgodnie z tymi dwoma wielkimi prawami. Każdy kochałby Ojca Niebieskiego całym swoim sercem i duszą. Wszyscy kochaliby swoich bliźnich jak siebie samych, starając się im służyć, gdy tylko nadarzy się okazja. To byłby raj. Dzięki Bogu, mamy pewność, że tak właśnie będzie wyglądał świat, gdy zostanie ustanowione królestwo Mesjasza.

Ćwiczenie się w pobożności

Kluczowe wersety: „Ćwicz się w pobożności, bo ćwiczenie ciała ma niewielką wartość, a pobożność jest wartościowa we wszystkim, ponieważ ma obietnicę życia teraźniejszego i przyszłego”.

1 List do Tymoteusza 4:7,8

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
1 List do Tymoteusza 4:7-16

W pierwszym liście do Tymoteusza apostoł Paweł nazywa go „moim synem w wierze” (1 Tymoteusza 1:1,2). Istnieją dowody na to, że Tymoteusz nie był pewny siebie, kiedy Paweł po raz pierwszy powołał go do służby. Apostoł przypomniał mu następnie o wierze, jaką wykazały się jego matka i babcia, oraz o tym, że nie poddaje się „duchowi bojaźni” (2 Tymoteusza 1:5-7). Przy innej okazji Paweł poprosił Koryntian, aby nie zastraszały Tymoteusza podczas jego wizyty, wykazując świadomość jego możliwej niepewności (1 Koryntian 16:10). W wybranym fragmencie Pisma Świętego apostoł napomina Tymoteusza: „Niech nikt nie lekceważy cię z powodu twojej młodości” (1 Tymoteusza 4:12). Chociaż zachęta Pawła skierowana do Tymoteusza ma charakter osobisty, można ją odnieść do każdego członka kościoła.

W naszych kluczowych wersetach Paweł zachęca Tymoteusza, aby rozważył kontrast między ćwiczeniami fizycznymi a pobożnością. Jedno z

tłumaczeń brzmi: „Ćwiczenia fizyczne mają pewną wartość, ale pobożność ma wartość dla wszystkich rzeczy, dając nadzieję zarówno na życie obecne, jak i przyszłe”. Wiele badań wykazało psychologiczne korzyści płynące z ćwiczeń fizycznych, w tym zmniejszenie objawów depresji i lęku, obniżenie poziomu stresu oraz wzrost samooceny i pewności siebie. Paweł nie odrzuca ćwiczeń fizycznych jako straty czasu, ale chwali je jako coś wartościowego. W innym miejscu apostoł stwierdza, że nasze ciało jest świątynią ducha świętego, daną nam przez Boga i odkupioną drogocenną krwią Chrystusa. Powinniśmy zatem uwielbić Boga, utrzymując się w dobrej kondycji, aby służyć Mu. 1 List do Koryntian 6:19,20

Uznając praktyczną wartość ćwiczeń fizycznych, Paweł natychmiast podkreśla wyższość praktykowania „pobożności”. Przypomina Tymoteuszowi o jego obowiązkach duszpasterskich, nie dlatego, że ten o nich zapomniał lub zaniedbał je, ale aby zachęcić go do kontynuowania tej drogi. Mówi Tymoteuszowi, aby pouczał kościół, aby odrzucał wszelkie bluźniercze i mityczne nauki i zachęcał do praktykowania prawdziwej pobożności. Ma zachęcać braci do uznania wierności Boga i dostrzeżenia akceptowalności boskiego przesłania. Tymoteusz ma przypominać wierzącym o przywileju pracy i znoszenia zniewag dla Chrystusa. Ma uczyć ich, aby „ufali Bogu żywemu, który jest Zbawicielem wszystkich ludzi”. 1 List do Tymoteusza 4:7-10

Paweł mówi młodemu Tymoteuszowi, aby „był wzorem dla wierzących” (1 Tymoteusza 4:12). Jego słowa, postępowanie, miłość, duch, wiara i czystość mają być wzorem nie tylko w publicznych

wystąpieniach, ale także w codziennym życiu. Taki wzór musi zaczynać się wewnątrz, w jego sercu i umyśle. Wtedy wewnętrzne zalety jego chrześcijańskiego charakteru powinny przejawiać się na zewnątrz w jego mowie, postępowaniu i działaniach. Paweł kończy swoje napomnienie do Tymoteusza, mówiąc: „Aż przybędę, poświęć się czytaniu, [...] nauczaniu. Nie zaniedbuj daru, który jest w tobie, [...] Rozmyślaj o tych rzeczach, oddaj się im całkowicie”. 1 List do Tymoteusza 4:13-15

Powołanie i wierność każdego chrześcijanina opierają się na zasadach „sprawiedliwości i prawdziwej świętości” (Efezjan 4:24). Wierzący są wezwani do odzwierciedlania charakteru Boga: „Jak ten, który was powołał, jest święty, tak i wy bądźcie święci we wszystkim, co czynicie” (1 Piotra 1:15).

Dawanie innym

Werset kluczowy: „Zawsze będą w kraju ludzie ubodzy. Dlatego nakazuję wam dzielić się hojnie z ubogimi i innymi Izraelitami w potrzebie”.

Księga Powtórzonego Prawa 15:11

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:

Księga Powtórzonego Prawa 15:4-11

Księga Powtórzonego Prawa została opisana jako podsumowanie całego prawa Bożego. Niemal cała księga powtarza przykazania i instrukcje, które Bóg przekazał Izraelitom za pośrednictwem Mojżesza. Bóg dał Izraelowi swoje prawo jako instrukcje, których mieli przestrzegać. Poniższe słowa Mojżesza pokazują nam, że prawo Boże jest swego rodzaju przewodnikiem po tym, jak należy żyć. „Pan nakazał nam przestrzegać wszystkich tych ustaw, abyśmy zawsze bali się Pana, naszego Boga, dla naszego dobra, aby zachował nas przy życiu, tak jak jesteśmy dzisiaj”. Księga Powtórzonego Prawa 6:24

To właśnie w kontekście Bożej dobroci Bóg mówi Izraelowi poprzez Mojżesza, że ubóstwo nie musi istnieć w Izraelu, jeśli lud będzie przestrzegał Jego przykazań. Nasza lekcja znajduje się w części Księgi Powtórzonego Prawa poświęconej różnym instrukcjom dotyczącym kultu. Poprzedni rozdział dzieli zwierzęta na czyste i nieczyste oraz zawiera instrukcje dotyczące składania dziesięciny. Następny rozdział omawia święto Paschy () i inne święta w kalendarzu liturgicznym Izraelitów.

Księga Powtórzonego Prawa 15 może być postrzegana jako zapowiedź słów Boga, które znajdują się później w Księdze Izajasza 58:6-7, gdzie Bóg określa, czego wymaga od czci: „Czyż nie jest to post, który wybrałem: rozluźnić więzy niegodziwości, rozwiązać ciężkie brzemiona, uwolnić uciśnionych i złamać każde jarzmo? Czyż nie jest to dzielenie się chlebem z głodnym i przyjmowanie do swojego domu ubogich, którzy zostali wyrzuceni; gdy widzisz nagiego, okrywasz go i nie ukrywasz się przed własnym ciałem?”.

Nasza lekcja przedstawia sposób, w jaki Izraelici mieli żyć, oddając cześć Bogu. Co siedem lat mieli obchodzić rok szabatowy, w którym to czasie miały być umarzane długi (Księga Powtórzonego Prawa 15:1-3). Mieli otworzyć swoje serca i ręce dla potrzebujących, zapewniając im wszystko, czego im brakowało. (Księga Powtórzonego Prawa 15:7-10). Nie było żadnych zastrzeżeń. Jeśli istniała potrzeba, należało ją zaspokoić. Nie byłoby wśród nich ubogich, gdyby wiernie przestrzegali przykazań Boga.

W Starym Testamencie Pan wyraźnie przedstawił Izraelitom ziemski dobrobyt jako nagrodę za posłuszeństwo i lojalność wobec Niego i Jego praw. Było to przeszkodą dla tych, którzy nie uznają faktu zmiany dyspensacyjnej, która nastąpiła dzięki służbie Jezusa. Wielu błędnie odniosło obietnicę dobrobytu do chrześcijan, a błąd ten spowodował zamieszanie w umysłach.

Ziemski dobrobyt w obecnym wieku nie jest obiecany wiernym chrześcijanom. Dlatego też postępujemy zgodnie z prawem miłości wobec innych, zgodnie z nauką apostoła Jana: „Jezus

Chrystus oddał za nas swoje życie. My też powinniśmy oddać życie za naszych braci i siostry. Jeśli ktoś posiada dobra materialne i widzi brata lub siostrę w potrzebie, ale nie ma dla nich litości, jak może w nim być miłość Boża? Dzieci, nie kochajmy słowami ani mową, ale czynami i prawdą". 1 List Jana 3:16-18

Jedni w Chrystusie Jezusie

***Werset kluczowy: „Nie ma już Żyda ani Greka,
nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma
mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem
jesteście jednym w Chrystusie Jezusie”.
List do Galatów 3:28***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
List do Galatów 3:24-29***

Kiedy Jezus po raz pierwszy wysłał swoich uczniów, aby głosili królestwo niebieskie, polecił im, aby udali się wyłącznie do „zagubionych owiec z domu Izraela” (Mt 10:5-7). Było to zgodne z faktem, że Izrael nadal był ludem przymierza Boga, choć wkrótce miało się to zmienić. W dzisiejszym wybranym fragmencie Pisma Świętego Paweł wyjaśnia, co powinni byli zrozumieć Izraelici, którzy szukali przewodnictwa w przymierzu zawartym w Prawie: „Prawo było naszym wychowawcą, aby nas doprowadzić do Chrystusa, abyśmy zostali usprawiedliwieni przez wiarę. Ale po nadejściu wiary nie jesteśmy już pod władzą wychowawcy”. Galacjan 3:24,25

Dzisiejszy kluczowy werset to oświadczenie Pawła, że wszystkie różnice istniejące wcześniej w Prawie Mojżeszowym zostały teraz zniesione, ponieważ Jezus umarł jako cena okupu „za wszystkich” (1 Tymoteusza 2:5,6). W rezultacie wszyscy, którzy mieli „uszy do słuchania”, mogli przyjść do Chrystusa (Marka 4:9). Chrześcijanie stali się teraz w oczach

Boga nowymi istotami. (2 Koryntian 5:17). Ewangelia była dostępna dla wszystkich za darmo, a pozycja jednostki w oczach Boga była taka sama jak członka Chrystusa : „Jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście prawdziwymi potomkami Abrahama i dziedzicami obietnicy”. Galacjan 3:29

Żydzi nie mieli myśleć, że łaska udzielona ich narodowi w przeszłości zapewni im uprzywilejowaną pozycję w chrześcijańskim braterstwie. Podobnie poganie nie mieli myśleć, że ponieważ Żydzi jako naród zostali odcięci od poprzedniej łaski wynikającej z przymierza Prawa, będą oni w oczach Pana niekorzystnie traktowani jako jednostki. Obie grupy miały wiedzieć, że odtąd Bóg będzie ignorował ich naturalne różnice etniczne i nagradzał każdego, czy to Żyda, czy poganina, zgodnie z jego wiernością jako członka jednego „ciała Chrystusowego”. 1 List do Koryntian 12:12,13

Praktyka posiadania niewolników była regulowaną instytucją w Izraelu i była nadal stosowana w czasach Pawła. Nie mówi on, że sługa, który staje się członkiem ciała Chrystusa, może lekceważyć życzenia swojego mistrza. Mówi raczej, że Pan może błogosławić niewolnika tak, jakby był on „człowiekiem wolnym” w Chrystusie. (1 Koryntian 7:21,22). Pod pewnymi względami pozycja sługi była bardziej sprzyjająca osiągnięciu pokory charakteru niezbędnej do uzyskania udziału w królestwie niebieskim niż pozycja mistrza. Niezależnie od tego, niewolnik miał jednak wiedzieć, że Pan nie zwracał uwagi na jego ziemską pozycję w odniesieniu do jego niebiańskiej nadziei.

Chociaż żydowskie kobiety często cieszyły się większą swobodą niż kobiety w innych starożytnych

kulturach, patriarchalne prawa Izraela ograniczały je głównie do sfery domowej, gdzie były odpowiedzialne za wychowanie dzieci i życie rodzinne. Kapłaństwo było dla nich niedostępne, a poza kilkoma godnymi uwagi wyjątkami miały ograniczony dostęp do świątyni. Paweł ogłasza teraz, że te patriarchalne prawa nie mają już zastosowania do „dzieci Bożych przez wiarę w Chrystusa Jezusa”. Galacjan 3:26

Cieszymy się, że mamy przywilej dzielenia się ewangelią ze wszystkimi. Bądźmy wierni wielkiemu zadaniu Jezusa, aby głosić „ewangelię królestwa” jako świadkowie na całym świecie. Mateusz 24:14

Oczekiwanie na Królestwo Boże

***Werset kluczowy: „Ludzie z wielu narodów przybędą i powiedzą: Chodźcie, wejdźmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba. Tam On nas nauczy swoich dróg, a my będziemy chodzić Jego ścieżkami. Bo nauka Pana wyjdzie z Syjonu, a Jego słowo z Jerozolimy”.
Księga Izajasza 2:3***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Izajasz 2:2-4***

Błogosławieństwo całej ludzkości jest głównym tematem Biblii. Nikomu, kto kiedykolwiek się urodził, nie zostanie odmówiona możliwość doświadczenia błogosławionych skutków królestwa Bożego. Bóg po raz pierwszy ogłosił to poprzez swoją obietnicę daną Abrahamowi: „Przysięgam na siebie samego, mówi Pan, że ponieważ uczyniłeś to i nie wzbraniałeś się oddać swego syna, jedynego syna, będę ci błogosławił i rozmnożę twoje potomstwo jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza; (...) I w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi”. Księga Rodzaju 22:16-18

Nasz kluczowy werset mówi proroczo o obiecany królestwie Bożym, którego prawa będą pochodzić „z Syjonu”. W Starym Testamencie góra Syjon znajdowała się w Jerozolimie i była uznawana za siedzibę rządu Izraela. Nowy Testament kontrastuje

to z symbolicznym duchowym Syjonem. Tutaj naśladowcy Chrystusa są przedstawieni jako „ ”, którzy przychodzą do „miasta Boga żywego, niebiańskiej Jerozolimy”, co oznacza spełnienie proroctwa Izajasza o Syjonie. (List do Hebrajczyków 12:22-24). Apostoł Piotr również używa obrazu Syjonu, aby opisać naśladowców Chrystusa jako żywe kamienie, wbudowane w duchową świątynię, z Chrystusem jako kamieniem węgielnym, położonym w Syjonie. W ten sposób Piotr łączy Syjon Starego Testamentu z kościołem Nowego Testamentu. 1 List Piotra 2:4-6

Jezus głosił królestwo Boże wszystkim, którzy mieli uszy do słuchania (Mk 1:14; Łk 4:43). Do nich skierował również zaproszenie: „Jeśli kto chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, niech codziennie bierze swój krzyż i niech mnie naśladuje” (Łk 9:23). W ciągu zaledwie kilku lat po Jego zmartwychwstaniu ewangelia zaczęła rozprzestrzeniać się wśród wszystkich narodów (Dz 1:8). Była ona szczególnie widoczna dla tych, którzy pragnęli stać się częścią klasy Syjonu, do których odnoszą się następujące słowa: „Wiernym jest to powiedzenie: jeśli z Nim umrzemy, z Nim też będziemy żyć; jeśli cierpimy, z Nim też będziemy królować”. 2 Tymoteusza 2:11,12

Ewangelia ta jest głoszona już od dwóch tysięcy lat, ale klasa Syjonu nie jest jeszcze kompletna. Standardy są wysokie i dla większości nieatrakcyjne. Jezus oświadczył: „Wielu jest powołanych, ale niewielu wybranych” (Mateusz 22:14). Tak więc świat nadal czeka na królestwo Boże. Jednak z pewnością nadejdzie ono, jak powiedział Jezus w swojej modlitwie wzorcowej. Mateusz 6:10

Zakończymy naszą lekcję słowami z wizji Jana: „Widziałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi. Powstrzymywali oni cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ląd, na morze ani na żadne drzewo. Widziałem innego anioła, który przychodził ze wschodu i miał pieczęć Boga żywego . Wołał: [...] Nie szkodźcie ziemi, morzu ani drzewom, dopóki nie oznaczmy pieczęcią na czołach sług naszego Boga. Usłyszałem liczbę tych, którzy zostali zapieczętowani: 144 000”. Objawienie 7:1-4

Nagroda za służbę

„Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, ale aby służył i dać swoje życie na okup za wielu”.

Ewangelia Marka 10:45

Zbliżał się koniec służby Jezusa. Przez ponad trzy lata mistrz wzywał swoich uczniów i nauczał ich. Uznali go za Mesjasza, spadkobiercę wszystkich obietnic Bożych, tego, przez którego zostanie ustanowione królestwo mesjańskie, które będzie błogosławieństwem dla wszystkich rodzin ludzkości – zarówno zmarłych, jak i żyjących. Księga Rodzaju 22:18; List do Galatów 3:8

Mistrz zapewnił ich, że jeśli będą wierni, zasiądą z nim na tronie (Mt 19:28). Nie powiedział im jednak, że jego królestwo będzie królestwem duchowym i że aby stać się jego współdziedzicami, będą musieli przejść „przemianę” podczas „pierwszego zmartwychwstania”. (1 Koryntian 15:51,52; Objawienie 20:6). Nie wyjaśnił im jeszcze, że minie cała epoka, zanim będą mogli uczestniczyć w królestwie, a samo królestwo zostanie ustanowione wśród ludzi. Jednak dał im do zrozumienia, że tak będzie. Powiedział: „Mam wam jeszcze wiele do powiedzenia, ale teraz nie możecie tego znieść. Gdy jednak przyjdzie Ten, duch Prawdy, ... On was pouczy o tym, co ma nastąpić” (J 16:12,13).

Jezus zaczął jednak przekazywać uczniom część wiadomości, które musieli poznać i docenić, aby nie byli całkowicie przytłoczeni i zniechęceni. Powiedział

im, że idzie do Jerozolimy, gdzie wiele wycierpi i zostanie zabity. Piotr, zawsze odważny, tym razem naraził się na surową naganę. Próbował skorygować mistrza. „Nigdy, Panie! – powiedział. To nigdy ci się nie przydarzy!”. Piotr wierzył, że Jezus jest Mesjaszem Izraela i że zamierza ustanowić swoje królestwo. Nie mógł sobie wyobrazić, że Pan zostanie zabity. Jednak Jezus zganił Piotra, mówiąc: „Idź za mną, szatanie! Jesteś dla mnie przeszkodą, bo nie myślisz o tym, co Boże, ale o tym, co ludzkie”. Mateusz 16:21-23

W tej samej lekcji Jezus dodał również stwierdzenie, że „trzeciego dnia zmartwychwstanie” (Mt 16:21). Jednak ponieważ uczniowie nie potrafili pojąć myśli, że Jezus umrze, te dodatkowe słowa musiały wydawać im się „ciemną wypowiedzią” mistrza, która wydawała się tak tajemnicza. Być może pamiętali również słowa Jezusa wypowiedziane przy innej okazji: „Jeśli nie będziecie spożywali Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Jego Krwi, nie będziecie mieli życia w sobie” (J 6, 53). Było to kolejne trudne stwierdzenie, którego nie potrafili zrozumieć.

Było wiele sytuacji, w których uczniowie nie potrafili pojąć znaczenia słów Mistrza; często wydawały się one tak różne od tego, czego się spodziewali. Trzeba im przyznać, że mieli wystarczającą wiarę, aby nadal podążać za Jezusem, ale jak mogli zrozumieć słowa, które wypowiedział? Dopiero po pięćdziesiątnicy w pełni zrozumieli sytuację i to, co powiedział im Jezus (Dz 2:1-4). Wtedy duch święty zaczął wyjaśniać boski plan – że cierpienia Chrystusa, w tym członków Jego ciała, Kościoła, muszą nastąpić, zanim objawi się chwała królestwa

i zaczną się błogosławieństwa dla świata. 1 Piotra 1:11

Po prawej i po lewej stronie

Inna ewangelia mówi nam, że matka Jakuba i Jana przyszła wraz z nimi i wyraziła ich prośbę: „Niechaj ci dwaj moi synowie zasiądą w Twoim królestwie, jeden po Twojej prawicy, a drugi po lewicy” (Mt 20:20,21). Wierzyli, że czas rozdania zaszczytów królestwa jest już bardzo bliski. Nie musimy zakładać, że ci dwaj drodzy uczniowie pragnęli pozycji najbliższych Mistrzowi wyłącznie z powodu ambicji. Wierzymy raczej, że bardzo kochali Pana i dlatego uważali, że bardziej niż niektórzy inni uczniowie potrafią docenić bliskość z Nim. Rzeczywiście, pozwolono im zbliżyć się bardziej niż większości z dwunastu. Przy kilku szczególnych okazjach Pan zabierał ze sobą Jakuba i Jana, a także Piotra. Byli z Nim na świętej górze, podczas wskrzeszenia córki Jaira i w ogrodzie Getsemani (Mt 17:1-5; Łk 8:41,42,49-56; Mk 14:32-34). Byli lojalnymi uczniami, których Pan bardzo kochał.

Zwróćmy baczną uwagę na słowa Jezusa. Oświadczył On, że chociaż w Jego królestwie będą miejsca zaszczytne, to nie On sam będzie je rozdelał, lecz Ojciec. Powiedział: „Nie do mnie należy dawanie miejsc po mojej prawicy i po mojej lewicy, ale będą one dane tym, dla których są przygotowane przez mojego Ojca” (Mateusz 20:23).

Ojciec jest przedstawicielem absolutnej sprawiedliwości i prawości. Stanowiska w niebiańskiej fazie Tysiącletniego królestwa, niezależnie od tego, jaką formę przybiorą, nie będą przyznawane na podstawie zwykłego

faworyzowania, ale w oparciu o wierność i kwalifikacje, a wszystko będzie z łaski (Efezjan 2:8). Sam Jezus zajmie najwyższe miejsce, ponieważ jest tego godny. „Godny jest Baranek, który został zabity, aby otrzymać moc, bogactwo, mądrość, siłę, cześć, chwałę i błogosławieństwo”. (Objawienie 5:12). Rzeczywiście, Ojciec dał naszemu Panu cześć i wielką chwałę, wywyższając Go po swojej prawicy. Punkt kulminacyjny chwały Jego królestwa nastąpi, gdy Kościół, ciało Chrystusa, zostanie dopełniony, a wszyscy „powołani, wybrani i wierni” otrzymają obiecaną „koronę życia”. Objawienie 17:14; 2:10

Jakie królestwo jest tu rozumiane

Przez wiele stuleci wśród chrześcijan panowało zamieszanie dotyczące królestwa Mesjasza, o którym tak często wspominali Jezus i apostołowie. Jednak początkowo nie było żadnego zamieszania, ani przez prawie dwieście lat po śmierci Jezusa. Wczesny Kościół bardzo dobrze rozumiał obietnicę, że Mesjasz przyjdzie po raz drugi. Przyjmie on Kościół do chwały wraz z sobą i ustanowi królestwo boskiej mocy, aby rządzić światem i podporządkować wszystko woli Boga; wiedzieli też, że to mesjańskie królestwo będzie potrzebowało tysiąca lat, aby wypełnić swoją misję. Jana 14:2,3; Mateusza 25:31; Objawienie 20:6

Jednak z czasem pojawiła się teoria, że Kościół na ziemi miał być zorganizowany jako królestwo Mesjasza i miał podbić świat przed powtórным przyjściem Jezusa. Ten niebiblijny pogląd zmienił cały bieg historii Kościoła. Nie chodziło już o głoszenie ewangelii w celu powołania i udoskonalenia „małego stadka”, które miałyby słuchające ucho i wdzięczne serce, aby

przygotować je do chwały i czci królestwa. (Łk 12:32). Kurs uległ raczej radykalnej zmianie. Od tego momentu dążono do zdobycia władzy świeckiej. Rozpoczęły się intrygi, wysuwano fałszywe twierdzenia i podejmowano próby przejęcia kontroli nad królami i narodami. Stosowano prześladowania i w miarę możliwości nakłaniano i grożono władzom świeckim, aby ustanowić światową dominację Kościoła.

Przez pewien czas wysiłki te przynosiły efekty, ale od początku XIX wieku idea kościelnej dominacji nad ziemią w większości zniknęła. W wyniku tego zamieszania wielu straciło wiarę w królestwo mesjańskie i niewielu oczekuje jego nadejścia wraz z powtórным przyjściem Chrystusa. W zakłopotaniu niektórzy dyskutują o królestwie duchowym jako jedynie mieszkającym w sercach wierzących. Inni wierzą, że królestwo Chrystusa jest obecnie reprezentowane przez wielkie rządy świata. Jednak są oni jeszcze bardziej zdezorientowani, gdy zastanawiają się, dlaczego niektóre części królestwa Mesjasza zbudowały wielkie armie, aby potencjalnie walczyć z innymi częściami tego samego królestwa lub je zniszczyć.

Wynikiem tego całego zamieszania jest to, że dla wielu osób wyznających chrześcijaństwo nauki Biblii po prostu nie wydają się spójne ani logiczne. W przeciwnym razie dostrzegliby, że Jakub, Jan i inni apostołowie nie mogliby zasiadać na „dwunastu tronach”, gdyby nie istniało panujące królestwo (Mt 19:28). Dostrzegliby również, że królestwo musi być jeszcze przyszłościowe, zgodnie z modlitwą Pańską: „Przyjdź królestwo twoje. Bądź wola Twoja na ziemi, jak w niebie” (Mateusz 6:10). Starając się poznać i

zrozumieć więcej z Bożego planu zbawienia, musimy codziennie z szacunkiem studiować Biblię i „badać Pisma”. (J 5:39; Dz 17:11). Czyniąc to, otrzymamy wielkie błogosławieństwa i dostrzeżemy, że chwalebne królestwo Mesjasza, choć jeszcze nie ustanowione na ziemi, jest „bliskie, nawet u drzwi”. Mt 24:33

„Czy jesteście w stanie?”

Dwóm drogim uczniom i ich matce, którzy prosili o miejsca szczególnie bliskie Mistrzowi w królestwie, Jezus uświadomił, że każda pozycja w królestwie niebieskim wymaga spełnienia określonych warunków. Nie wystarczyło, że zostali powołani do bycia uczniami. Nie wystarczyło, że oddali wszystko, aby podążać za Panem, że byli z Nim, nauczyli się Jego nauk i zgodzili się z nimi. Musiało być coś więcej, inaczej nie mogliby wejść do duchowej fazy królestwa.

Mistrz ogłosił te warunki, mówiąc: „Czy możecie pić z kielicha, z którego ja będę pił, i być ochrzczeni chrztem, którym ja będę ochrzczony?” (Mt 20:22). Co miał na myśli? Jakie znaczenie miały „kielich” i „chrzest”, o których mówił Jezus, które, jak powiedział, odnosiły się nie tylko do niego samego, ale także do tych, którzy będą jego wiernymi naśladowcami?

Odpowiadamy, że „kielich” Jezusa był tym, o którym wspomniał w innym miejscu, mówiąc: „Czyż nie mam pić kielicha, który mi dał Ojciec?” (J 18:11). W boskim planie Bóg już wcześniej postanowił, że każdy, komu zostanie powierzona chwała, cześć i moc mesjańskiego królestwa dla błogosławieństwa świata, musi najpierw wykazać się wiernością godną

tej czci i chwały. W przypadku samego Jezusa kielich oznaczał wszystkie doświadczenia służby, hańby, wstydu, poświęcenia i cierpienia, które wiernie znosił przez trzy i pół roku swojej ziemskiej służby i które w pełni wypełnił na Golgocie, wołając: „Wykonało się” (J 19:30).

Jako uczniowie Chrystusa musimy naśladować przykład, który nam dał, przechodząc przez podobne doświadczenia, jak On. Osiągniemy sukces w uzyskaniu wspólnego dziedzictwa z Mistrzem w Jego królestwie chwały, czci i mocy tylko wtedy, gdy najpierw wykażemy lojalność i wierność w cierpieniu, poświęceniu i służbie, idąc Jego śladami. Rzymian 8:17; 2 Tymoteusza 2:11,12

Kiedy Jezus mówił o „chrzcie, którym jestem ochrzczony”, miał na myśli swój chrzest ofiarnej śmierci. Niedługo potem ponownie o tym wspomniął, mówiąc: „Mam chrzest, który muszę przyjąć, i jakże jestem zmuszony, aż się to dopełni!” (Łk 12:50). Chrzest wodny Mistrza na początku Jego służby był jedynie symbolem Jego prawdziwego chrztu. Jego zanurzenie się w wodzie, pogrzebanie w niej i wynurzenie się z niej symbolizowały Jego zanurzenie się w ofiarnej śmierci i zmartwychwstanie z niej. Jego prawdziwy chrzest śmiercią trwał trzy i pół roku, od Jordanu do Kalwarii. Kiedy wołał na krzyżu: „Wykonało się”, miał na myśli, że jego chrzest w śmierć został zakończony. Trzeciego dnia został podniesiony z tego stanu chrztu w śmierć przez potężną moc Ojca, do swojej prawicy, gdzie będzie przebywał na zawsze. Efezjan 1:19-22; Kolosan 3:1; Hebrajczyków 1:1-3

Było to chrzest Jezusa. Oznaczało to całkowite wyrzeczenie się wszystkich ziemskich praw. Teraz

zapytał swoich drogich uczniów, czy są gotowi i chętni, aby podążać za nim w takim stopniu – aby dzielić z nim kielich służby, ofiary i cierpienia oraz chrzest śmierci (Rz 6,3-5). Tylko wiernie podążając za Nim, mogli mieć nadzieję na udział w Jego królestwie niebieskim. Ta sama zasada dotyczy wszystkich naśladowców Jezusa. Każdy z nas musi sam zdecydować, czy chce pić z Jego kielicha i czy chce uczestniczyć w Jego chrzcie w śmierć. Tylko pokorni i gotowi do poświęcenia będą w stanie lub będą chcieli wejść w takie doświadczenie.

Odnosząc powyższe do poglądów na królestwo wyznawanych przez tak wielu, możemy zadać następujące pytania. Jak te poglądy mają się do różnych królestw na ziemi? Czy przywódcy ziemi muszą uczestniczyć w cierpieniach Chrystusa i Jego ofierze aż do śmierci, zanim będą mogli panować? Czy członkostwo w ziemskich instytucjach zwanych kościołem Chrystusa wiąże się z wielkimi trudnościami? Czy wymaga to samozaparcia? Czy wszyscy, którzy do nich należą, są „pogrzebani” wraz z Chrystusem w chrzcie – w Jego śmierci? Czy wszyscy uczestniczą w Jego cierpieniach? Z pewnością nie! Tylko właściwy pogląd na królestwo niebieskie pasuje do tych różnych stwierdzeń. Musimy zrozumieć, że jest to „perła wielkiej wartości”, dla której należy poświęcić wszystko inne. Mateusz 13:46

„Jesteśmy w stanie”

W opisie tego wydarzenia uczniowie odpowiedzieli Jezusowi: „jesteśmy w stanie”, to znaczy byli gotowi podjąć się picia z kielicha Mistrza i uczestniczyć w Jego chrzcie (Mateusz 20:22). Nie wiedzieli dokładnie, co to wszystko oznacza, ale byli zdolni i

gotowi zrobić wszystko, co Jezus im poleci. Tak samo musi być z wszystkimi, którzy podobnie jak ci wierni uczniowie będą „więcej niż zwycięzcami” i będą mieli udział w chwale, czci i nieśmiertelności obiecaney członkom „ciała” odkupiciela, czyli Kościołowi. Rzymian 8:37; 2:7; 1 Koryntian 12:27

W rozważanym fragmencie Jezus odpowiedział uczniom: „Wy rzeczywiście będziecie pić mój kielich i chrzest, którym Ja jestem ochrzczony, będziecie przyjmować” (Mt 20:23). Gotowość z ich strony była wszystkim, czego Pan mógł rozsądnie wymagać od swoich uczniów. Nikt z nas nie ma mocy i zdolności, jakie posiadał Jezus. Jesteśmy z natury grzesznikami. On był „święty, niewinny, nieskalany, oddzielony od grzeszników” (List do Hebrajczyków 7:26). Dlatego możemy jedynie poddać się Jego woli, aby postępować właściwie. Pan musi otoczyć nas swoją opieką i wprowadzić do swojej szkoły cierpienia i doświadczenia. Wtedy da nam lekcje niezbędne do udowodnienia naszej lojalności i wierności, nawet aż do śmierci. Jakże łaskawe jest to, że z powodu naszej słabości jako członków upadłej rasy, Bóg zapewnił nam w Zbawicielu „miłosiernego i wiernego arcykapłana” (List do Hebrajczyków 2:17). Tak więc tylko dzięki Jezusowi możemy mieć nadzieję na osiągnięcie królestwa niebieskiego.

Najwyższy Sługa — Najbardziej Czcigodny

Pozostali apostołowie byli oburzeni, że Jakub i Jan wraz z matką zgłosili taką prośbę (Mt 20:24). Jednak to wydarzenie dało Jezusowi okazję do ustalenia zasad, które muszą regulować to, co będzie stanowiło wielkość w królestwie mesjańskim. Ktokolwiek będzie najbardziej służył innym z pokorą

i miłością, tym samym wykaże Bogu większą przydatność do zajmowania wyższego stanowiska. (Galacjan 5:13). Jak mówi Jezus, różni się to od zwykłego porządku rzeczy, gdzie panowanie zazwyczaj nie polega na służeniu innym, ale na byciu obsługiwanym. Łukasz 22:25,26

Zasadą królestwa będzie to, że ten, kto najbardziej służy, będzie miał najwyższy zaszczyt. Sam Jezus jest przede wszystkim sługą ponad wszystkimi innymi. Tak więc jego pozycja jest najwyższa w królestwie z boskiego wyznaczenia, a inni będą plasować się obok niego proporcjonalnie do tego, jak bardzo mają jego ducha miłości, służby, posłuszeństwa i lojalności. Do swoich naśladowców Mistrz powiedział: „Każdy, kto chce mi służyć, musi iść za mną, ponieważ moi słudzy muszą być tam, gdzie ja jestem. A Ojciec uhonoruje każdego, kto mi służy”. Jan 12:26